

'T aß Kirmesdag, an eng Gei jënkt muerges an der Gäß,
'T jeitzt eng Klarnett an 't brommt eng schaddreg Bäß,
An Hämmel gin derbei, mat Bänn a Fletschen un,
Blénkeg zönne Plättlen an der Reih sin hannendrun,
Sin hannendrun.

An d'Kanner loßen hire Kaffi stohn,
Fir d'ene sche'nen Hämmel nozegohn,
Wo' d'Musek aß, de' spillt so' löschteg d'Gäßen an,
Fir bei all gro'ß Hären an der Städt hir Rond ze män,
Hir Rond ze män.

D'Leit si gebotzt an sie hun hir sche'nste Klöder un,
D'Kameiner dämpfen, d'Kächen, de' sin drun,
D'Pân an der Fuesend, de' aß nôt eso' geplot,
Well et aß haut nôt nog mat engem Hämmelsbrot
A mat Zalot.

An aus der Friemd sin d'Letzeburger do,
Op d'Kirmes ko'men sie vu weit an noh,
'T aß aus der Hèmecht kën, a wir en iwer d'Mier,
Op de Schuebersonndeg, dà's gewöß, dann denkt en hier,
Dann denkt en hier.

Hun d'Hämmel dann d'Musikanten d'Neipuert ausgelët,
Mam Fo'ermëschter voll Glückse'legkët,
Da sötzen d'Leit um Dösch mat hire Kirmesgäscht,
D'Tellre klénken, jidderën dën dët sei mëscht, sei bescht,
Sei mëscht, sei bescht.

D'Gemitlechkët, de' schenkt en d'Glieser an,
An d'Löschteggkët, de' blénkt aus allen Aan,
De Kwetschekoch, dë schmächt ewe' de beschte Bond,
D'Fra vum Haus aß fro'h, well alle Mönsch' e gutt huet fondt,
E gutt huet fondt.

D'Nuecht könnt erbei an et geht am Sangen d'Städ érân,
Gekre'ns, Gelächs, de' schäle fre'lech drân,
Et hun der vill sech selwer Schuebermösse káf,
StäreK Spötzen, de' se sech beim Grächen ugescháf,
Hun ugescháf.

A spe't nach sötzen sie beim Glieserklank,
Den Hämmelsmarsch, dën te'nt bis an de Gank;
Sie denken: 'T aß nôt all Däg Kirmes an der Städt,
An 't bege'nt en och nôt ömmer d'Fréd op sengem Päd,
Eso' aß dät.

Den Hämmelsmarsch

Den Hämmelsmarsch, dën aß ons alleguer bekannt,
Gedron a gebuern am Letzeburger Land;
En huet och scho geschält am Frieme sengem O'hr,
Dën sech mol fondt bei ons op der Schueberfo'er.
Aß dät nôt wo'her?

Op Kirmesdag, wann en de Kaffi muergens drénkt,
Dann he'ert mer vu fern, daß d'Musek entwo' klénkt,
Mam Hammel kommen s'u, voll Fletschen a voll Bänn,
Op sengem fette Pelz Kokarden o'hni Enn,
Gelët vum Menn.

A Plättlen sölwerweiß an Tellre fonkelnei,
Gedro vu Jongen, ho'freg op hirt neit Gezei,
Sie gin iech stolz am Takt an hun eng Fréd am Leif,
Als hätten sie gewonnen en Hammel op der Scheif,
De Kräg voll Steif.

An d'Schuebermöß, de' aß dann an hirem volle Glanz:
D'Trompett an d'Gei, de' ruffe bei den Danz;
Gro'ß Schölter op de Lietsche gi wöll De'ren un,
Wo'vun aß s'am ofsten nôt en Hor dobannen hun,
Dobannen hun.

Hei weisen sie e Ries, dë Sable fröst,
An do e schwärze Mann, dën Tubák ößt;
All Wonner vun der Welt, dë ka mer hei gesin,
Nömmen nôt e Mönsch, dën iech fir neischt ge'f eppes gin,
Ge'f eppes gin.

An aus der Scheßbräk, do krächt den helle Béchseknall,
D'deck Tromm, de' rubbelt am Posauneschall,
Um Kélespill, do werfen sie sech d'Arme midd,
Fir ze kucken, wien dät Glück huet, an den Hammel kritt,
Den Hammel kritt.

Um he'ge Bâm, mat enger Strauß voll Bänn,
Do speitzt um halwe Wë e Mann an d'Hänn,
E schmiert a schmiert a kuckt de' Auer uewen drop,
An e sët bei sech: Dën haut nôt schmiert, dë könnt nôt op,
Dë könnt nôt op.

De klenge Jong kritt eng Tromm an eng Trompettche káf,
Seng Schwester kritt eng Popp mat engem Scháf,
Datt hie soll le'ren an der Welt Spektäkel schlön,
An seng Schwester, we' et spe'derhin am Stot muß gohn,
Am Stot muß gohn.

An d'Médchen, dät scho läng un d'Fo'er denkt,
Kritt vu sengem Schätz eng Schuebermöß geschenkt,
Sie gin an d'Lietsch an do verziehlen sie sech vill,
An 't verspricht dem Jong mat Fréd sein Hierz an eng Kadrill,
An eng Kadrill.

Vu Kanneren ömzengt, de Bruzeck gött öm d'Städ gefe'ht,
Bei d'Städthär'n an d'gutt Bierg'r gött mat öm äge'ht.
De Fo'rmëschter hält mat Gravite't sei Sproch,
Da könnt d'Dröppchen erbei mat engem Maufel Koch,
An e Stéck Hâm och.

De ganzen Opzog geht zur Neipuert dann raus,
Mam Hammel op d'Kehlebänk an dann och an d'Scheßhaus,
Da gött derfir geschoßt mat Klatzen a mat Blei,
An dën en da gewönnt, dën hält eng Romenei (= Ömzog)
Mat sengem Mrei.

Et kritt e Lorberstrauß mat färwge Bänner drun,
Mat Vivat alles stömmt den Hämmelsmarsch dann un;
An hoh 't gött drä gedonnert, an hoh 't gött drä gejaut,
Datt muencher Damm iech mengt, sie krit eng Hëngerhaut,
O du le'f Braut!